

бѣхъ изгълталъ цѣлъ фишекъ съ барутъ. Пакъ бѣха отишли селенитѣ за вода съ нѣкои още легко ранени. Слѣдъ това доло въ долината се чу силно изгърмѣване. Погледнахъ по оная посока и видѣхъ, че селянитѣ търчаха съ кратунитѣ си къмъ шумака, а единий отъ раненитѣ бѣше прострѣнъ съ главата потънала въ извора.

Раздѣлихме се съ Петъръ и заставахъ до позицията си и не слѣдъ много башибозуци и аскеръ се появи отъ отзадъ ни и почна наново съ поражающа сила да ни напада. Куршумитѣ като градъ се сипѣха. Пищѣха на главитѣ ни. Тогава позицията ни стана съ два фронта, като бѣхме принудени възъ двѣ страни да стрѣляме. Тогава съгледохъ тамъ наблизу около на 40 крачки единъ черкезинъ безъ оржие да се слага въ шумата. Срѣцнахме погледитѣ си. Пригответихъ пушката си и не му дадохъ да мръдне Гани и Чартазановъ пълнеха празнитѣ пушки и ги подаваха ту на Пенча, ту на Дишлията, като вземаха празнитѣ наново да пълнятъ.

— Защо се маяшъ да му не светишъ маслото? ме питаше Пенчо.

— Не бързай, той е въ ржцѣтъ ми, му казахъ, нека се понагледаме, че като иде при Мухамеда да знае отъ кого да се оплаква.

Въ това врѣме до тоя черкезинъ се изправи единъ турчинъ съ запрѣтнати ржкави, като му се караше: «Защо стоишъ да не мѣришъ на комититѣ?» Тогава пушката ми свѣтна и помѣрихъ, само че въ втория, както и той въ мене, на когото куршума прѣпищѣ надъ главата и удари отзадъ въ канарата, като се повърна и прониза Гани прѣзъ кръста. Последний падна и кръвта бликна по дрѣхитѣ му. Изпратихме го къмъ прѣвѣрзачния пунктъ. Ония пъкъ двамина турци се изгубиха.

Боятъ се още осилваше. Бѣше ужасенъ и отъ двѣтъ страни. Продължавахме тъй усилено още 1 — 1 1/2 часъ.